

Liturgický program od 11. júla 2011 – do 17. júla 2011

Deň	Čas a miesto	Úmysel
Pondelok 11.7.	Vyšná Rybnica 17.00 sv. liturgia	+ Anna, Jozef, Milan rod. Tabišová
Utorok 12.7.	Vyšné Remety 17.00 - sv. liturgia	+ Juraj, Anna, Ján rod. Kereštanová
Streda 13.7.	Vyšná Rybnica 17.00 - sv. liturgia + pan. Vyšné Remety 18.00 - sv. liturgia + pan.	+ Alžbeta + Pavol a ostatní z rod. Tomkovej
Štvrtok 14.7.	Vyšné Remety 17.00 -sv. liturgia + pan.	+ Michal, Ján, Anna rod. Lazurová
Piatok 15.7.	Vyšná Rybnica 17.00 sv. liturgia + pan. Vyšné Remety 18.00 sv. liturgia	+ Alžbeta rod. Rovňaková + Irena Timočková
Sobota 16.7.	Vyšná Rybnica 8.00 - sv. liturgia	+ Anna, Jozef
Nedeľa 17.7.	5. nedeľa po Pät'desiatnici Vyšné Remety 8.00 - sv. liturgia Vyšná Rybnica 9.30 - sv. liturgia	* za veriacich z farnosti * Michal, Magdaléna

POKOJ VÁM

Roč.5, číslo 28.

Farský týždenník pre farnosť Vyšná Rybnica

UMENIE ODDYCHOVAŤ

Milí priatelia, máme za sebou mesiace jednotvárnej práce, zodpovednosti, mnohých starostí... Konečne je tu leto a s ním vytúžený dovolenkový a prázdninový čas! V ňom pociťujeme všetci veľkú potrebu pokoja a oddychu, ktorá spočíva v zmene prostredia, v možnosti myslieť na iné veci, vidieť diaľavy zelených lúk, modrého neba a štíty vrchov, ležať bezstarostne na slnku, ale aj spoznávať nové krajiny...

Sám Ježiš cítil chvíľami potrebu uvoľnenia a odviezol svojich učeníkov občas bokom od namáhavej činnosti, aby si užili trocha pokoja. Aj v tomto je nám vzorom, že je dôležité jednoducho „vypnúť“. Kto neoddychuje, nenazdávajme sa, že ho treba za jeho pracovnú zaťaženosť azda chváliť. Luk, ktorý je stále príliš napnutý, sa čoskoro zlomí. Keď dovolenkujeme, iste sa mnoho v našom dennom programe zmení. Ale aj cez dovolenku musíme dýchať, prijímať potravu, čistiť si zuby atď. Ani v duchovnej oblasti nemôžeme vynechať hodnoty, ktoré sú dôležité pre náš duchovný rast: spomeniem aspoň minimum, ako je predovšetkým denná modlitba a účasť na nedeľne jbohoslúžbe. Boh určite nemá prázdniny. Chce, aby sme aj vo chvíľach šťastia boli blízko neho. Ako si teda na horách alebo pri mori skutočne, a môžeme povedať, po kresťansky oddýchnuť? Albino Luciani, neskorší pápež Ján Pavol I., nás chce vyvarovať chýb, ktoré sa v prežívaní voľného času v našom živote tak často opakujú. Hovorí: „Keď z mesta utekám do moderného turistického centra, kde vládne hluk, hurhaj, náhlivosť, znečistenie vzduchu a vody, potom to robím ako tá žena, ktorá si myslí, že zotiera prach, ale v skutočnosti ho handrou len lepšie rozmiestňuje. Som v nebezpečí vrátiť sa ustatý, ochabnutý, nervózny; presne tak, ako som odišiel. Opakujem: vedieť si oddýchnuť znamená – myslím si – znovu objaviť zdravý spánok, pokoj, prírodu.“

A na inom mieste o oddychu hovorí: „Je to ako so soľou v polievke: chutí len vtedy, keď je v primeranom množstve. Keby chcel človek jesť výlučne len soľ, bol by blázon. Práve tak by bol hlúpy človek, ktorý by trávil svoje roky iba zábavami, ktorý by sa ponáhal z podujatia na podujatie, z oslavy na oslavu, z výletu na výlet a od náboženstva by žiadal len príjemnosť a povzbudenie. Takému životu chýba veľkosť a spoločenská prospešnosť.“

V tomto duchu vám, želim pekné dovolenkové a prázdninové dni prežiarené slnkom a predovšetkým Božou milosťou.

ŽIVOT

To, čo máme trpieť

Zavolali ma vyspovedať chorého starčeka a keď som prišiel do jeho domu, práve ho odviezli do nemocnice. Manželka, tiež veľmi stará, bola zaliata slzami, pretože jej kedysi ktosi povedal, že v štátnych nemocniciach nechávajú starých zomrieť, lebo už sa na nič nehodia a aby netrpeli. „Nechajte ho žiť; nechajte nás trpieť, čo máme trpieť“, hovorila starenka, ktorá napriek svojim rokom a chorobám, milovala život a cenila si ho. Samozrejme, jej manžel sa o niekoľko dní vrátil a naďalej sa delia o svoje neduhy, avšak sú šťastní, že žijú spolu.

Keď sa zo smrti stane kultúra

Sparťania milovali vojnu a keď sa u nich niektoré dieťa narodilo slabé, zabili ho. Zas v Indii, keď zomrel muž, vdovu upálili zaživa s ním. V Japonsku je samovražda prejavom cti. Na inkvizičných súdoch, ako katolíckych tak aj protestantských, sa odsudzovali na smrť bludári a tí, čo praktizovali čarodejníctvo. Aztékovia obetovali najkrajšie ženy a najodvážnejších mužov, alebo deti, ktoré sa narodili so znamením príslušnosti k nejakému božstvu. Dobyvatelia hádzali indiánov svojim psom. Obchodníci s čiernymi otrokmi hádzali svoj ľudský náklad do mora, keď boli po zákaze lovu otrokov pristihnutí na mori. V nacistickom Nemecku zabíjali duševne chorých, homosexuálov a ľudí inej rasy. V mnohých krajinách je dovolená vražda nenarodených detí. V iných krajinách je dovolené pomáhať pri samovražde chorých, ktorí o to žiadajú. U nás v Mexiku jedna z politických strán zakladá svoju kampaň na zavedení trestu smrti, využívajúc hrôzu, ktorú v nás vyvoláva rozšírené násilie. Teroristi pre politické ciele vyrábajú katastrofy, pri ktorých zomierajú tisíce nevinných. Vojny sa stále obhajujú a silnejšie štáty napádajú slabšie národy a ostávajú tam v mene mieru.

Áno, smrť sa v našom svete stala kultúrou. Nezabiješ

Ľudský život je posvätný. Nielen náboženské zákony, ale aj svetské priznávajú právo na život. Štáty sa zaväzujú ochraňovať život všetkých občanov a snažia sa im dať bezpečnosť. Lekárska veda napreduje každým dňom v boji za život, takže sa zvýšila nádej života. Snažíme sa

dať nášmu životu čoraz väčšiu kvalitu, snažiac sa o lepšie zdravie a väčšie šťastie, ktoré všetci hľadáme.

Život naozaj milujeme..., Ale

Tolko nám bolo hovorené, že život si máme užívať, že si myslíme, že nemá cenu, ak je v ňom prítomné utrpenie. Sme zbabeli tvárou v tvár bolesti a snažíme sa jej vyhnúť za každú cenu, hoci by sme zabili iných alebo seba samých. Ak život nemá zmysel, ľahko sa ho vzdáme. Takáto je filozofia, ktorú presadzujú tí, ktorí majú v rukách svedomie nás. Nie je výnimočné, že kino nám umeleckým spôsobom zobrazuje prípady mužov a žien, ktorí uprednostňujú zomrieť, než žiť ako invalidi, a predstiera sa, že majú právo skoncovať so životom, a že je to humánny skutok, podobne ako dať ranu z milosti koňovi so zlomenou nohou, alebo smrtiacu injekciu obľúbenému psovi, aby netrpel. Najsilnejším prirodzeným inštinktom u zvierat, a rovnako aj u človeka, je pud sebazáchovy. Ak by kôň a pes mohli rozmýšľať a rozprávať, iste by nám povedali: „Nechajte nás trpieť, čo máme trpieť“.

Život je vzácny dar, každý jeho okamih, aj tie chvíle, v ktorých nás premáha utrpenie. Iste stojí za to zmiernovať utrpenie trpiacich utišujúcimi prostriedkami, nesnažiť sa umelo predlžovať život, ktorý odchádza, a ktorý raz musí skončiť, ale nestojí za to vziať život, z nijakého dôvodu, pretože život je posvätný!

Boh je darca života

„Verím v Boha Otca všemohúceho, stvoriteľa neba i zeme, všetkých vecí viditeľných i neviditeľných“, hovoríme my, kresťania, a všetky náboženstvá sa zhodujú v tom, že pripisujú božstvu stvorenie života, a zvláštnym Božím zásahom stvorenie človeka, ako vrcholu stvoriteľského diela. Boh je darca života a považujeme ho za neoceniteľný dar, za ktorý sme zodpovední. Ak niekto hovorí: „To je môj život!“, klame; život patrí Bohu. Náš ľud je priridzene múdry. V mojich detských spomienkach je veľká úcta, ktorú mali jednoduchí ľudia k ľudskej krvi. Keď sa niekto poranil, alebo nám tiekla z nosa krv, zasypali krv hlinou, aby sme na ňu nestúpili, pretože krv je posvätná.

Život patrí Bohu, od počatia až po prirodzenú smrť.

